

דברי הכפר

חנוכה הוא חג האורים.

שורש המילה חנוכה הוא חינוך. חג החנוכה היא תהליך רוחני מצטבר, שבמהלכו כל 36 הנרות המודלקים גדלים וחושפים את אור הבריאה.

מהו אור? בדרך כלל האור נחשב כמשל לחוכמה. הסמל הגרפי האוניברסלי להבנה הוא אור. המילים "אני רואה ש"... הן ביטוי להבנת דבר מה.

בריאת העולם החלה במילים "ויהי אור".

מי יתן ויהיה לנו הרבה אור ושמחה בחג החנוכה הזה ובכל הימים

גיליון מס' 2544 כ"ב בכסליו תשע"ט * 30 בנובמבר 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

ג'ורג' נאי ז"ל

נפרדים מג'ורג'

ג'ורג' נאי נולד בנובמבר 1935 בשטוטגארט בגרמניה, להוריו קלייר ואוטו. הצליח להימלט עם הוריו ושתי אחיותיו מגרמניה לאנגליה במאי 1939, בעזרת ויזה שהצליחו להשיג ברגע האחרון.

נישא לרות ב-1960, וב-1962 עלו ארצה, מאחורני העולים מגרעין ה'.

בתחילה עבד בענפי החקלאות – העברת צינורות בפלחה בחלסה, בפרדס ובמטע. בהיותו אינדיבידואליסט ואיש מדעי הרוח, מצא את מקומו בהמשך בתפקידי כתיבה, עריכה, תרגום, ניהול הספרייה במיג"ל במשך שנים, ועוד. ניהל את ועדת התרבות בשנות השבעים, ולחם להעלאת רמת התרבות במשק, לתרבות איכותית ומעוררת מחשבה, בניגוד ל"סתם בידור".

עם השנים נולדו אביטל, אלינעה ובוועז. בשנות ה-70 למד ג'ורג' באוניברסיטה העברית ספרות ותאטרון, וסיים שנה ראשונה בהצטיינות. עבד ב"איחוד הבונים" כעורך הביטאון "בנין", ומילא שם תפקידים רבים ושונים.

ג'ורג' שילב רוחב אופקים, מחשבה חדה וכושר ביטוי. הוא אהב לכתוב, והוציא לאור ספר – "עד תום התהליכים".

ב-1998 (על חבר קבוץ בגליל העליון שמתייבש ומת במדבר יהודה), מגוון כתבים באנגלית, סיפורים מלאי הומור, וכן כתבות שבועיות בעיתון THE NATION על חיי הקיבוץ.

ג'ורג' דרש מעצמו ומהסובבים חיים ערכיים, חיים של מוסר, אנושיות וערבות הדדית. הוא סלד מהשואפים לכוח ולכסף, והיה צנוע ושמח בחלקו. עם זאת הוא לא חשש לכתוב בגלוי נגד תרבות הדמגוגיה וחוסר הכבוד לדעות שונות, שהחמירו אצלנו בתקופת הדיונים הממושכים על תהליכי השינוי. הוא התקומם על הבאת החלטות לאסיפה בטרם התקיים דיון אמיתי ועמוק על הנימוקים, ובעיקר על ההשלכות.

בשנת 2001 יצא לחופשה ממושכת בסין, שם לימד אנגלית, ושיתף את כולנו בחוויותיו הססגוניות והאקזוטיות בקביעות בדברי הכפר, במדור "סיפורי ג'ינאן". את הסיפורים היה שולח באימייל, באנגלית, ברוב חן והומור.

העישון ליווה אותו כל חייו. הוא נפגע מאד כאשר נאסר העישון בחדר האוכל, והתמרמר על כך רבות. לתקופה אף החרים את הארוחות בחדר האוכל.

ג'ורג' נהנה מחיי הפנסיונר הצנועים שלו, וכתב על כך במאמרו "תפארת הזיקנה". אכל מה שאהב – למרות שזה לא תרם לבריאותו - קרא וכתב, וישב בכורסתו האהובה עם הסגריה הניצחית.

ג'ורג' חי כפי שרצה, ועצם את עיניו לפני שנכנס לתקופה של סבל. נתנחם בכך. לאביטל, אלינעה, וארניו, ליווהנה ולכל בני המשפחה הגדולה – אנו איתכם באבלכם.

יהי זכרו ברוך.

רחל גינת

22.11.2018

ג'ורג' נולד קצת יותר משנה אחרי, ובמשך 83 שנות חייו תמיד היינו חיים

באותו המקום, חוץ מ- 2 תקופות קצרצרות. היינו מאוד קרובים בילדות, ושוב בשנים האחרונות. יהיה לי קשה מאד להסתגל לעובדה שהוא איננו.

ג'ורג' התחיל לכתוב אוטוביוגרפיה לפני כ-20 שנים. הכתיבה צלולה וגלוית לב. אני רק התחלתי לקרוא אותה לפני זמן קצר, וגיליתי להפתעתי שלאחי יש פנים שלא הכרתי. כמובן, הוא כתב על כל מיני אירועים שאני זוכרת אחרת, ובאתי כל פעם להגיד לו, ולתקן. אבל טרם קראתי עד הסוף, ונותרו כל כך, כל כך הרבה דברים שרציתי לדבר איתו עליהם. זה כבר לא יהיה

אני רוצה שוב לקפוץ אליו לשיחה, ללגום את כוס הקפה המיוחד שהוא, עד לימים האחרונים, תמיד הכין והגיש, ואז הוא היה נשען בכורסה הגדולה שלו, והתחלנו לדבר על מה שקורה, על מה שקרה, על פלוני ואלמוני, על ספרים, ועל מה לא. במשך כל השנים האלה התנהלה שיחה אחת מתמשכת. התפתחה בינינו שפה כמעט פרטית, מתרבות משותפת, ומילים וחצאי משפטים שהיינו מרבים לומר אותם במשפחה, בבית ההורים, ואף אחד אחר לו היה מבין אותנו. בזמן האחרון היינו מרבים לדבר על העבר, על אירועים במשפחה, על חוויות משותפות מהילדות, למשל על מלחמת העולם השנייה, ובית הספר. לא פעם התווכחנו על איך זה **באמת** היה.

דיברנו גם על תקופות של מפח נפש וגם על הישגים; לדוגמה, על השנה בה הוא ערך את בטאון הבונים, על הכתיבה שלו בכלל, וכמובן, על השנה בסין. הוא אהב להיזכר ב"הרפתקאות" שלו – כך הוא כינה את גיחותיו לחו"ל, שתמיד עשה בחברת מישהו מחבריו/חברותיו. חופשה כזאת היתה לו ב- 2016 או 2017, בפורטוגל, בליווי 3 מנכדיו. הרבה הנאה היתה לו מהטיול, אבל רגליו בקושי עמדו במאמץ. וג'ורג' נאלץ מאז לוותר על "הרפתקאות".

השנה האחרונה הייתה קשה מבחינת הבריאות. חסימה בעורק ברגלו גרמה לזה שבקושי יכול היה ללכת. ברגע האחרון הוא ניצל מקטיעת כף הרגל. ואז בא גילוי סרטן הריאות. היה ברור שלא נותר הרבה זמן. נדמה היה לי שהוא מכין את עצמו בשוויון נפש; בכל אופן, כך התרשמתי. לא מזמן הוא הוסיף פרק אחרון לזכרונותיו, כעין מאזן כללי.

הלכתי אליו לעתים קרובות יותר על מנת לבלות כמה שאפשר יותר זמן איתו, אבל עכשיו הזמן אזל. נקרע כל האריג הנפלא הזה של חוויות וזיכרונות משותפים.

אני רואה אותו יושב בנחת עם סיגריה וקפה, נהנה ממה שאסף במשך מסע חיו, מהספרים הרבים, המרבדים מירושלים וטורקיה וסין, מקנקני הקפה, מהמגשים הערביים – ואני כל כך רוצה להזמין את עצמי עוד פעם אחת, יש עוד כל הרבה דברים שאני רוצה להגיד לו ולשאול אותו. אבל השיחה נקטעה.

אם אי שם נמשך לו מסע אחר. ג'ורג', אחי, כבר לא תוכל לספר לנו עליו. אם הוא קיים, שיהיה זה מסע מופלא, כמו חייו כאן.

יוהנה

אבא

חיים שלמים ומלאים. עם קצוות של מלחמות מבצעים ושקט. מהעיר לקיבוץ. כעסים ואהבה והרבה ניסיון חיים.

לבית הגיעו תמיד צעירים להשתפך ולשמוע מניסיונו וחוכמתו, מבוגרים באו להחליף דעות, לשחק סקרבל ושחמט, ויחד עם זאת רוב החיים היו לבד בבית. לא בודד.

לא תמיד הכל זרם. חלק מהזיכרונות טובים אחרים פחות, אבל אין מה להתלונן, חיית חיים מלאים. התנסית בלימודים באוקספורד על מילגה, בגלל הציון בתיכון והשלמת התואר 20 שנה אח"כ, בהצטיינות. בירושלים, בעבודות שונות, מהדרכת צעירים באנגליה וסקוטלנד, לעבודת כפיים מטע, פרדס, קצת נפחות ונגרות- ועד לקצה השני בעריכת עיתון 'הבניין' של התק"ם. עריכת עבודות של מדענים ופרופסורים במיג"ל ותרגומן, הדרכת טיולים בארץ, לימוד דרמה בימיו מחזות לילדי בר מצוה ועד לימוד אנגלית באוניברסיטה בסין.

גדלנו באוירה נוקשה שהועברה אלינו, רק כשגדלנו - למדת אבא - להביע רגשות של אהבה -ואז נתת הרבה.

אורח חיים של ישיבה מול הטלויזיה בכורסא האהובה עליך והנוחה, עם סיגריה תמידית ביד האחת וספר ביד השנייה. ספורט כל עוד היה בטלויזיה. אצלך במקרר תמיד היו דליקטסים עתירי כולסטרול מהמעדניה בחצור, שמהם התפנקנו גם אנחנו כשבאנו אליך בשבת.

לקחת בחשבון שיהיו השלכות. אמרת שאם לחיות אז לחיות טוב, עד המוות. ואכן בסוף הגיעו ההשלכות, ואז זהו, נגמרו גם החיים.

חיים מלאים, מגוונים, ומאוד שלמים, ועם סיגריה ביד עד הסוף.

אנחנו רוצים להודות לצוות המרפאה: ליפעת ודורית, שהיו מקצועיות סבלניות וקשובות לאורך כל הדרך

לחברים הקבועים, במיוחד לאלה שבאו לבקר, עד התקופה היותר קשה, שאז כבר לא היתה לו יותר סבלנות

למטפלת הנהדרת לינה, שטיפלה בו במסירות ואהבה.

לקבוצת הגנטלמנים מהמפגש, שנתנו עיניין וחידוד השכל שלא יתנוון

לצוות ההנצחה, הדסה, תרצה, וכל המתנדבים. לכל מי שבא לחבק, לספר, לשתף, ולהשתתף, ולהיות איתנו גם כשאין כבר מה לדבר.

אנחנו מבטיחים בדרך זו או אחרת, שנה מהיום – הוא עוד יחזור...

אביטל אלינועה וארניו

סבא אהוב, באהבת אדם הובלת את חיך

ללא פשרות.

בלבך הטוב ובאור חכמתך, הנחית את סביבתך והובלת אותה לעבר טובת האחר (selflessness) טובת העם וטובת האנושות. עשית זאת בעזרת שכל מפולפל ואמנות מוסר ששאפה תמיד לאהבת האדם, והיתה מונעת מאותה אהבה.

עד לשיחתנו האחרונה - פה על הארץ, בביתך החמים ויחד עם אחותי - ניכר היה שלא דעכה דאגתך לעתיד הארץ, (earth) כאילו "שגורל העם היהודי קשור קשר הדוק עם קבלה, הבנה ואהבה של כל אדם באשר הוא", "כאילו" גורלה של האדמה תלוי ביכולתנו להבין, לא רק את עצמנו, אלא גם את העמים כולם. "כאילו" כולנו היינו בני אדם.

סבא. לא מתפשר על האמת. לא נותן לשלהבת האהבה לכבות.

בתקופה האחרונה היית מוקף באוהביך שידעו כמה גדולה אהבתך, אבל לא תמיד בטוחים איך לתת לאהבה כלפיך קרקע. כך למשל אני, לא תמיד ידעתי אם לבקר או לתת לך לנוח, ואם השיח איתך - שתמיד עולה ישר לאינטלקט - מיטיב איתך, או שאולי עדיף לשבת לידך ולשתוק, לתת לקשר ולשיח להתרחש פנימית.

עכשיו רק השיח הפנימי נותר, זה שבין ישותך לבין לבבותינו, שלי ושל משפחתך, חבריך הרבים, כל אוהביך. אותו השיח עם רוח ישותך - שחזרה לנוח במקומות אליה שאפה להגיע, בתקופה הקשה שעברה עליך.

סבא, אלו המילים הראשונות שאני מוצא בלבי, עכשיו, כשחצית את הסף ועזבת את הארץ והקרקע שאהבת כל כך. הן נביטה של הזרעים שזרעת בלבי במהלך חיי, אותן אנסה להשקות ולטפח לכדי צמיחה של השיח עם ישותך. אותה ישות שיום אחד תסתכל אחורה על קיומה כסבי (בין יתר אינסוף מה שיצא לך להוות במהלך חיך, חייך של ג'ורג).

תמיד תהווה עדות והשראה לכוח רצון למציאת הקשר שבין האינטלקט לאהבה.

אוהב,
איתי

Hi Lapid!

All right, English, then.

The doctors tell me that if I don't stop smoking immediately, my toes will turn black and drop off, and then my legs. So I got to thinking about legs, and came to the conclusion that they are a highly overrated part of the body. Let's consider their uses and whether they are really necessary.

1 Function:

They are useful for getting from place to place.

Alternative:

That's what electric scooters are for. In the house, I have a chair on wheels.

2 Function:

Squashing spiders.

Alternative:

Drop a book on the buggers.

3 Function:

Self-defence - kicking and kneeing the other guy in the balls.

Alternative:

Carry an AK 47.

4 Function:

Place to put socks and shoes.

Alternative:

In the 18th Century, there was a line of philosophy that said that since socks and shoes have been invented, it follows logically that is absolutely necessary to have feet and legs to put them on. Voltaire made fun of this in "Candide". I agree with him.

5 Function:

Playing football.

Alternative:

Play Scrabble.

6. Function:

Bringing a person up to the height required to meet a girl's genitalia. (Did you know that the definition of hutzpa is an ant climbing an elephant's leg with intent to rape?)

Alternative:

Fuck in bed.

Have I left anything out?

Love - Saba

חנוכה שמחה

חג חנוכה תשע"ט דצמבר 2018

ערב נר I

יום א' 2.12.18 בשעה 16:15
הדלקת נר ראשון בלב הקיבוץ
בארגון הגיל הרך והמכינה

ערב נר V

יום ה' 6.12.18 בשעה 16:15

ערב היצירה המסורתית
הדלקת נר חמישי בלב הקיבוץ
מגוון של פעילויות יצירה, טיפוטופי נרות
ועשיית נרות, לביבות וספינג'ים
באירגון: רחלי, מעין, נעה

ערב נר VIII

יום א' 9.12.18 בשעה 16:15

הדלקת נר שמיני

בחוות השומר החדש – ליד התלתונים
תהלוכת לפידים בסגנון חפש את פך השמן
וכתובת אש, מרק מחמם את הלב וסופגניות
באירגונו של 'השומר החדש'

חג שמח מולצת התרבות

בת נולדה

למציין ותמיך בך
אחות אינאי
נכדה לנתן ורנתי
לסבתא אידי באוסטרליה
ולסבתא רבא היילדה בך
נחת חכל המשפחה המורחבת

דקלום: חנוכה הוא חג האור (מקור לא ידוע)

חנוכה הוא חג האור
ולנו יש המון לזכור!
שמונה נרות, שמש אחד,
ואיך פתאום מופיע כד?
סביבון שמסתובב ובכלל לא מתעייף...
אור, אור, אור:
יש המון לזכור!
יש יוונים ומכבים
מנורה אחת, שבעה כנים,
ואנטיוכוס הרשע, שום דבר הוא לא הרשה.
אור, אור, אור: יש המון לזכור!
יש כל מיני סוגי נרות,
סופגניות ולביבות מטוגנות בשמן זך,
אוי, "אברוך", שלא נשכח!!
אור, אור, אור: יש המון לזכור!
די, הראש כבר מבולבל!
מי צריך את זה בכלל??!
תנו לנו לשיר ולשמוח
ולפורים השאירו כח!
אור, אור, אור: יש המון לזכור!

לפני שמונים שנה /טומי עמית

תמר רמזה לפני שבוע, לרגל יום הזיכרון לליל הבדולח, שאולי יש מישהו עם סיפור על אותם ימים.

ובכן, יש.

בסוף אותה שנה התגוררנו, אימי ואני, כמעט בן אחת עשרה, בכפר די נידח בדרום גרמניה. האנטי-שמיות כמעט ולא הורגשה. אבל אנחנו, מתוך זהירות, האזנו ערב ערב לחדשות מרדיו באזל, אשר בשווייץ. לפי קולו היה הקריין איש מבוגר, רגוע וסימפטי. כדי שאיש לא ישמע שאנחנו מאזינים לתחנה זרה, ולא לתחנה נאצית – הרי רצינו לשמוע את האמת – הורדנו ווליום וישבנו קרובים לרדיו.

כך נודע לנו על ההתנקשות בדיפלומט גרמני זוטר בפריז בידי נער יהודי ועל פרוץ המהומות על ידי קבוצות בריונים נאצים, כאילו הם היו דרוכים ומוכנים להתחיל בפוגרום.

בכפרנו הכול שקט.

למחרת הגיעה אלינו אשת הרב מהעיירה הקרובה (אולם) נסערת ובוכה. היא הייתה ידידה של אימי וסיפרה לנו את שקרה בלילה הקודם:

בין מאות היהודים מהקהילה בעיר הזאת, שהוכו ונאסרו בידי הבריונים, היה גם רב העיר, בעלה, בן שבעים וחולה לב. הבריונים החלו להשתעשע איתו ולהריץ אותו, בבגדים תחתונים בלבד, מסביב לכיכר העיר. הגיע מפקד המשטרה ופקד עליהם להפסיק. צחקו עליו ושאלו אם הוא רוצה להצטרף לרב. כשזה בסוף התמוטט, עם צחוקים ומחיאות כפיים מצד מעניו, לקח אותו מפקד המשטרה לבית החולים. לאישתו לא נתנו להיות איתו שם והיא באה אלינו.

באותו יום הבין אבי, שלא גר איתנו, סוף סוף, שחייבים לברוח והוא הצליח. התחלנו גם אנחנו לחפש מקום בשבילנו וכשלא מצאנו מי שהיה מוכן לקבל אותנו, את אימי ואותי, נשלחתי לאנגליה. כעבור עוד שנה וחצי הגיעה אימי לארץ.

טומי

סוף סוף סובה בצומת טובא

ביום ששי, 16.4.2004 בשעה עשר וחצי בלילה, חזרתי ממסיבת סיום של כתיב"ב. כשהתקרבותי לצומת טובא הגיחה פתאום מכונית שחצתה את הצומת באלכסון, והתנגשה בכוח במכונית שלי. מה שהציל אותי ממוות, היו כריות האוויר, חגורת הבטיחות והעובדה שאני נוהגת בישיבה רחוקה מן ההגה. המכונית שלי הועפה אל התעלה, והמכונית הפוגעת, שהייתה גנובה, שבעקבותיה דלקה ניידת משטרה, נתקעה במקום, אך הפושעים, שהיו בה הצליחו להימלט מהמקום. למשטרה, שלא לכדה את הגנבים, לא נותר אלא לקרוא לאמבולנס שלקח אותי לבית החולים, אחרי שבכוחותי האחרונים יצאתי מהרכב ונשכבתי בתעלה, כי חששתי שהוא עומד להתלקח.

אינני יודעת מה עלה בסופם של הפושעים שגנבו את הרכב, אמרו לי שהם נתפשו והועמדו לדין. המכונית שלי הייתה total loss ואני שכבתי בבית החולים במשך 10 ימים (מי שקיבל אותי במחלקה באותו הלילה היה דודיק פוקס, הידוע לטוב), אחרי עשרה ימים חזרתי הביתה, אבל לעבודה חזרתי רק כעבור חודש, שבמהלכו סבלתי כאבים חזקים שמנעו ממני לשכב במיטה, ואת לילותי ביליתי בכורסא.

זמן קצר אחרי התאונה, כתבתי מכתב עם העתקים לכל מי שחשבתי שיכול להשפיע, בדרישה להקים סובה בצומת. עברו 14 וחצי שנים מאז אותו הלילה, והנה, סוף סוף הולכת ומוקמת הסובה בצומת טובא (למען האמת, כשבקשתי שיקימו אותה, לא העליתי על דעתי איזה פרויקט ענקי זה הולך להיות!!! כולו סובה...).

בכל התקופה הזאת שחלפה, מעולם לא העליתי על דעתי לאמר שאנשי טובא הם אלה שכמעט הרגו אותי. המשכתי להאמין שהגורם העברייני שקיים בטובא, הגורם העברייני, שגם תושבי טובא סובלים ממנו, הוא הרוצח, הוא המצית, הוא הגונב, הוא הבורח מהמשטרה והוא המסכן את שלומם של אזרחים תמימים.

לפני כמה שבועות, התקיימו הבחירות לראשות המועצה בטובא. מיד אחריהן בוצעו פשעים כבדים על ידי הגורמים העבריינים שבטובא, שבלשון המעטה לא היו מרוצים מתוצאות הבחירות. בניין המועצה הועלה באש, יריות נורו לעבר ביתו של ראש המועצה הנבחר, ובסך הכל החיים בטובא נעשו שוב בלתי נסבלים.

שוחחתי על כך עם אנשי טובא אשר עובדים אצלנו בכפר הנשיא, באלונית ובבית יונתן, אנשים טובים, נורמטיביים, אנשים אשר בתום יום העבודה חוזרים לבתיהם, למשפחותיהם, מתוך רצון לבלות את הערב ואת הלילה בבטחה בבתיהם. הם ספרו לי איך הם מסתגרים בבתיהם מהחשש מהפושעים האלה.

אתמול, גם אנחנו וגם תושבי טובא ישבנו בבית בחושך, כי הפושעים (הם ו/או חבריהם) ירו בתוך הכפר, ומאחר ובניין המועצה כבר נשרף, הפעם הם כילו את זעמם בשנאי של החשמל. החשכה ירדה עלינו בכפר הנשיא וגם על טובא.

חבל לי שהמשרה, שהצליחה לעצור את מנהיג כנופיית הפרוטקשן בטובא, לפני כמה שנים, אינה מצליחה לטפל בגורמים העבריינים שעדיין מסתובבים בחוץ, אינה מצליחה למנוע את הטרור החקלאי היוצא מהכפר, אינה מצליחה לשים את ידה על כמויות הנשק האדירות שיש לאותם גורמים ולהכניס את הפושעים אל בית הכלא לשנים רבות.

אני מקווה שלא תידרשנה ארבע עשרה שנים להקים תחנת משטרה בצומת טובא או אפילו בתוך טובא עצמה, שהמשטרה תבצע את תפקידה, לטובת תושבי כפר הנשיא, תושבי האזור כולו, והאזרחים ההגונים של טובא, ויש שם הרבה אזרחים הגונים.

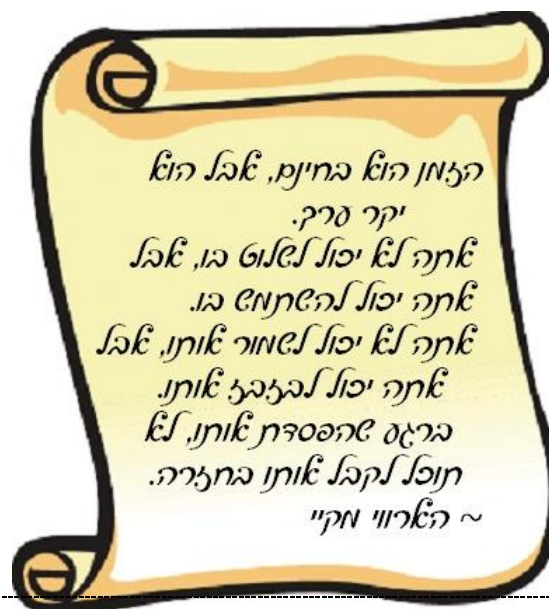
קו אוטובוס 73

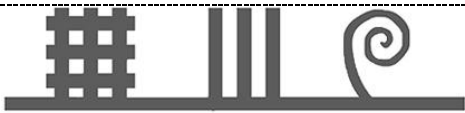
עדיין לא מספיק אנשים בכפר הנשיא פנו אל משרד התחבורה בבקשה שהקו מטובא לבית חולים זיו, יעבור דרך כפר הנשיא. הכמות היא חשובה מאד, כי אם לא יהיו הרבה פניות, כנראה שלא יזוז שם שום דבר.

אם מישהו זקוק לעזרה בביצוע הפעולה הזאת, אני מוכנה לעזור.

האם רק אני רוצה שהנסיעה לבית החולים תהיה לנו קלה הרבה יותר וזולה יותר?

תמר וולפין

ארז מירב

ניהול וקידום תהליכי תכנון

erez-meirav.com

שלום לכולם,

כחלק מתהליך בניית ההסכמות הקהילתיות סביב התב"ע, בוצע תהליך שיתוף ציבור שבעקבותיו הוכן מסמך עקרונות תכנון לתב"ע הקרובה. המסמך אושר ע"י ועדת התכנון הישובית.

מסמך העקרונות כולל רק את ההנושאים העקרוניים העיקריים, ואינו כולל נושאים פרטניים אשר יכתבו מאוחר יותר בפרוגרמה המפורטת.

להלן אבני הדרך:

- שלב א: קבלת INPUT מהקהילה - בוצע
- שלב ב': דיון בועדת תכנון - כתיבת מסמך עקרונות תכנון, החזרתו לקהילה והתייעצות עם דרג הניהול של הקיבוץ, המתכננים, והמועצה.
- שלב ג': כתיבת פרוגרמה ראשונית
- שלב ד': פרוגרמה סופית
- שלב ה': פינג פונג עם הקהילה לאורך הצעות התכנון

נשמח לקבל הערות מהקהילה למסמך העקרונות, בטרם נבקש את אישור המועצה ומתכנן התב"ע למסמך הזה.

שלב ב: עקרונות תכנון

את עקרונות התכנון יש לאשר במוסדות הישוב. בדיון בועדת תכנון הוחלט כי הנהלת הישוב והועד המקומי יאשרו את המסמך. כמו כן, בנושאים עקרוניים כמו התרת/ אי התרת שימושי תיירות במגרשים פרטיים - תישקל פניה לקהילה ע"י אסיפה, סקר או כל תהליך שיוחלט עליו בין מנהל הקהילה, המנכ"ל ויו"ר הועד המקומי.

להלן העקרונות המוצעים:

א. אופי הבינוי בישוב:

1. חזרה לאופי בניה כפרי: בחינת צמצום שטחי הבניה המותרים (במגרשים חדשים), גובה, גימורי חזיתות, שטחי גינון בין בתים, ושימור האופי הקיבוצי.
2. חיבור מרקמים: תכנון שכונה שתהווה המשך טבעי לשכונת בנים ותחבר בין הישוב הישן להרחבה אשר כרגע מופרדים. השכונה תתוכנן ע"פ עקרונות התכנון ה"קיבוציים" תוך אינטראקציה בין שכנים בשטחים ירוקים חזיתיים מצד אחד ומתן פרטיות בעורף הבתים מצד שני. עקרון זה תואם את מודל שכונת בנים, שהושג בתהליך קהילתי קודם, ונוגד את מודל ה"חניה צמודה לכל בית" של ההרחבה הקיימת.

3. השכרות משנה: הועלו דרישות לאפשר חלוקה והשכרה חוקיים של חלק מהמבנה לטווח קצר, בעיקר לצורך בני משפחה, מטפל סיעודי וכד'. הדבר קשור לתהליך שמנהל הקהילה מוביל בנוגע להשכרות משנה.

ב. איכות חיים:

1. חיבור טוב יותר בין הישוב לשטחים ירוקים שסמוך לו, תוך ניצול הפוטנציאל שקיים בסביבה לדוגמא:
 - חיבור שטח הפארק לישוב. כיום הפארק מופרד מהישוב ע"י כביש המערכת (שאמור להיות ציר תנועה מרכזי ע"פ מתווה התחבורה). הוצע להסיט את כביש המערכת מעבר לפארק, ולהפוך את הציר הקיים לדרך פנימית שקטה (חד סטרית?) עם מסלול הליכה צמוד (ממשפחת פלמה עד המכינה). יתרונות- מעבר בטוח בין הישוב לפארק, אי הסתרה של הנוף ע"י גדר המערכת הקיימת תוך יציאה מתחושת ה"מצור".
 - לחשוב על בריכת ההשקיה ליד ההרחבה כפרוייקט שיכול להכניס הרבה יופי להליכה בשביל המערכת.
2. הסדרת מתחמי המחזור והאשפה כולל מיקום, מראה וריחות.
3. הסדרה של מתחמי הספורט בישוב, תוך חלוקה לאיזורי יום/ לילה לצורך בטיחות הילדים ומניעת הפרעה לשכנים בשעות המנוחה. הוצע למקם מתחם יום בין הישוב הישן להרחבה. הסדרת יעוד מדוייק למגרש הכדורסל הקיים (כרגע ביעוד "מגורים") שמהווה כרגע הן נקודת מפגש מצויינת אבל גם מפריע מאוד לשכנים- אולי יצירת גינה שכונתית בה ניתן להיפגש.
4. טיפוח ושימור חורשות- בדיקה פרטנית של כל האיזורים בהם קיימת נטיעה מאסיבית וותיקה, או חורש טבעי מתוך שאיפה לשמר אותן, ולייצר סביבה ירוקה שאינה מצריכה טיפול אינטנסיבי. במידה וקיימים צרכים נוספים לאותו תא שטח (לדוגמא חניון סמוך ל"ער האפל"), הדבר יעשה תוך מציאת האיזון בין צרכים לבין עצים.
5. הגדרת איזורים בישוב בהם ניתן לקיים פעילויות תרבותיות (גם בשעות הלילה) לדוגמא: פאב, מסיבות, אירועי תרבות וכד'.

ג. מקורות הכנסה:

רקע: הישוב (ותושביו) סובלים ממצוקה הנובעת ממיעוט מקורות הכנסה. מצד שני, התושבים שילמו ממיטב כספם על היוון והשבחת קרקע עם אחוזי בניה גבוהים (270 מ"ר בנוי). נוצר דיסוננס בין הקרקע המושבחת, שנמצאת במיקום לא רע סמוך למוקדי תיירות ועסקים לבין התושב הממוצע ש"לא גומר את החודש". הועלו הפתרונות הבאים:

1. הוספת קליניקה/ משרד כחלק מאחוזי הבניה, לטובת עידוד בעלי מקצועות חופשיים, תוך מתן מענה לנושא החניה.
2. מקורות הכנסה תיירותיים: הועלו דרישות לאפשר הקמת צימרים לקהל רחב ורועש. במקביל, הועלו דרישות לאפשר השכרה קצרת טווח לתיירות איכותית בה ניתן לשלוט על זהות הנכנסים באמצעות פרופילים חברתיים- לדוגמא Airbnb, בה

ניתן לראות המלצות של מארחים על מתארחים. יש לבחון עומס על התשתיות.

3. ליצור אקלים תכנוני נוח למרכזי מבקרים שקשורים בחקלאות/ יקב/ קטיף עצמי/ חווה אורגנית
4. מיתוג הישוב כקהילה שמתמחה בנושא מסויים. אולי סביב נושא ה"מטפלים" וליצור איזור שמיועד לקליניקות (מועבר להחלטת מנכ"ל).
5. פיתוח עסקי של מתחמים בתוך הישוב (כגון מתחם מוסכים) שמאפשר יזמויות ותעסוקה.

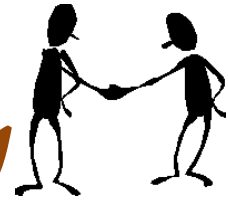
ד. כבישים ובטיחות בדרכים

1. חניה רק במגרשי חניה, או בתוך מגרשים פרטיים שצמודים ליעוד "דרך".
2. בטיחות - לא לאפשר "חציה" של הקיבוץ ע"י רכב, כך שרוב הרכבים יופנו לכביש המערכת, ומשם לשלוחות ללא מוצא למגרשי החניה בתוך הישוב (תואם את מתווה התחבורה שאושר ע"י הקהילה בעבר).
3. יצירת קשר פיזי בין ההרחבה והישוב הישן שלא דרך הכבישים הראשיים כפי שקיים היום (ציר ירוק ישולב בתכנון השכונה שתוקם בין שכונת בנים להרחבה- כך שניתן להגיע עם עגלת ילדים/ אופניים מהפארק במזרח, עד לשצ"פ המרכזי בהרחבה במערב).
4. בדיקה של השלכות העומס שיווצר בכביש המערכת + שכונת בנים על האיזור שמול השכונה המתוכננת.
5. הפרדות ברורות בין כבישים ומסלולי הליכה שאינם מיועדים לרכבים.
6. פתרונות גישה לשכונות "חסומות"- לדוגמא יצירת יציאה לכביש המערכת מ"כביש הנחש" של שכונת החרמון (כיום ללא מוצא וללא חניון עליון).

ארז מירב

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **מופתי ליפשיץ**, מוותיקי הקיבוץ

איך הגעתי לקיבוץ

אני נולדתי בגרמניה. כשהיטלר עלה לשלטון, הייתי בן 11, והמשפחה היגרה לדרום אפריקה. שם הצטרפתי לתנועת הנוער השומר הצעיר. בתום המלחמה, הגיעו הסרטיפיקטים הראשונים לקהילה היהודית בדרא"פ, והיא חילקה אותם בין כל תנועות הנוער - השומר הצעיר, הבונים, בית"ר והמזרחי. התארגנו קבוצה של 40 חברים, ועלינו על ספינת המטען הראשונה שהפליגה למצרים. שטנו 30 ימים עד שהגענו לפורט סעיד שבמצרים, משם נסענו ברכבת לחיפה. אחרי כמה זמן, עזבתי את השומר הצעיר.

יום אחד החברים מתנועת הבונים שהכרתי באוניה בעלייה לארץ ביקשו ממני לבוא לעזור בהקמת מעיין ברוך. זה היה יישוב חומה ומגדל: יצאנו בלילה משתי נקודות - מכפר בלום ומכפר גלעדי, ובמשך הלילה הקמנו את היישוב - חפרנו תעלות, הקמנו מגדל מים - כל מה שצריך בשביל להיות מוכנים בבוקר להתגונן בפני הערבים. אחרי ההקמה במהלך הלילה חזרתי לכפר בלום והתכוונתי לחזור משם הביתה, אבל האנגלים הטילו עוצר על היישוב ולא יכולתי לזוז, אז נשארתי שם. לא יכולתי להישאר שם בלי לעבוד, אז התייצבתי בפני סדרן העבודה של כפר בלום והתחלתי לעבוד. התחברתי עם הגרעין של יוצאי תנועת 'הבונים' באנגליה שהיו שם בהכשרה, לקראת הקמת קיבוץ משלהם, וביניהם גם עם פנינה שהפכה אח"כ לאשתי. לאחר שנה התקבלתי אצלם לחברות, אחרי כפר בלום עברנו לחדרה, שם התחתנו פנינה ואני, משם למנסורה, ובסופו של דבר הקמנו את כפר הנשיא.

מה אני עושה בחיים

היום אני פנסיונר ותיק. אחרי יותר מחמישים שנים בתפקידים שונים במפעל הבונים, עם הפסקה של כמה שנים בהן עבדתי כגזבר הקיבוץ. המפעל התפתח וגדל, בשיאו העסיק 250 פועלים, שמהם כ- 80 היו חברי הקיבוץ. מאחר שהתנועה הקיבוצית בזמנו התנגדה להעסקת עבודה שכירה בקיבוצים, נאצלנו לפטר אותם ולסגור את אגף היציקה של המפעל, בו עבדו רוב הפועלים. אז הקמנו בית יציקה באזור התעשייה הקרוב, בשותפות עם ההסתדרות. שם הייתי בתפקידים שונים – שיווק, מנהל הייצור, מנהל המפעל. כעבור כמה שנים יצאנו מהשותפות ויכולתי לחזור לעבודה במפעל הקיבוץ לעוד כמה שנים. עד שקיבלתי מכתב הוקרה ממנהל המפעל בו הוא הודה לי על 54 שנות עבודתי במפעל, ויצאתי לפנסיה. זה הרבה זמן אבל תוך כדי העבודה זה לא היה מורגש כל כך.

בפנסיה יש לי הרבה עיסוקים. חלק גדול מהזמן אני מבלה במועדון הזקנים, במפגש. אני נוסע יום בשבוע לתל-חי לבית ותיקי הגליל, שם אני משתתף בחוגים, בהרצאות, בהתעמלות. חוץ זה בבית יש לי מחשב, טלוויזיה, ואני גם קורא הרבה, כל האמצעים של בילוי בזמן הפנאי, מלבד זאת אני דואג בעצמי לצרכי הבית, בישול וניקיון, וגם באפיית עוגות טעימות לכל האירועים של המשפחה, כך שלא משעמם לי.

קרובי משפחה בקיבוץ

הבן שלי – מיכה ליפשיץ, וחברתו לינדה פוטרמן.
הבת שלי רותי גרה בכפר הס והבן יונתן בכוכב יאיר.
אשתי פנינה נפטרה לפני שנתיים.

כמה מילים על הקיבוץ

במשך חמישים שנים כל החברים עבדו למען הקיבוץ. עם השינוי באורחות החיים, התרחקנו מהקיבוץ, והחברים החלו לעבוד למען עצמם. לאחרונה הקיבוץ נקלע למצוקה כלכלית חמורה והוטלו גזירות וקיצוצים מתקציב החברה, והיה גם צורך לשלול מכספי הפנסיה של הוותיקים סכום נכבד, כדי לעזור לקיבוץ במצב שנקלע אליו. חבל שיתר החברים בקיבוץ לא מצאו לנכון להשתתף במאמץ הזה.

אבל למרות כל הבעיות, החברה המשיכה לפרוח, ורוח ההתנדבות ניכרת בכל העשייה. כפר הנשיא נחשב כמקום שטוב לחיות בו. הראיה לכך זה ההצטרפות של משפחות רבות שמצטרפות אלינו, להקים כאן את ביתן, באווירה המיוחדת של כפר הנשיא.

משהו שאני רוצה לספר

כשהגעתי לארץ, גרתי ועבדתי עם גרעין של בוגרי השומר הצעיר מחיפה, שהחברים מדרום אפריקה הצטרפו אליהם. עבדנו במושבה נתניה - בבניה, בהקמת נתניה, בפרדסים, בהשקיה. הם היו אנשי עבודה ללא ספק, אבל אורחות החיים היו כל כך קיצוניות - יותר מדי קיצוניות בשבילי. לא היה בגד פרטי, הייתי צריך להתייצב כל יום שישי במחסן הבגדים לקבל שני זוגות בגדי עבודה וסט של בגדי שבת, שלפעמים היו מתאימים לי ולפעמים פחות. החלטתי לעזוב את הגרעין. הם ייסדו את קיבוץ שובל שבנגב. אחר כך עבדתי בכל מיני מקומות, בעיקר בתל-אביב. לימדתי קבוצות תלמידים בשיעורי ערב, להכנה לבגרות.

תודה רבה מופתי, נעים להכיר!

הייתי רוצה יום אחד
לחזור אחורה בזמן.
לא בשביל לשנות משהו, אלא בשביל
לחוות כמה דברים עוד פעם...

שורה 1000 מילים? דוד אלמון

פעם בחדר האוכל... היום, בלב
הקיבוץ נשארו רק בלטות

משולחן העורכת

סיפור קטן ויפה שקיבלתי...

פעמים רבות בחיים אנחנו מרגישים שכבר אין לנו כוח להילחם על הדברים החשובים לנו, שאיבדנו את האמונה שלנו או את היכולת לאהוב. בדיוק ברגעים כאלה חשוב להיזכר בסיפור המקסים הזה שמעביר מסר עוצמתי ומרגש שכדאי תמיד לשמור בליבנו.

4 נרות בערו לאיטם בלילה שקט ורגוע, האווירה הייתה כה שקטה ושלוה שכמעט וניתן היה לשמוע את הנרות.

הנר הראשון אמר: "אני נר השלום, אבל העולם מלא בכעס ובמלחמה כך שאף אחד לא יכול לשמור על שלהבתי בוערת".

וכך כבה נר השלום.

הנר השני אמר: "אני נר האמונה, אבל אף אחד כבר לא חושב שהוא צריך אותי. כבר אין צורך שאני אבער".

וכך כבה נר האמונה.

הנר השלישי אמר בעצב:

"אני נר האהבה ♥ אבל העולם כבר לא מבין את חשיבותי!!".

אנשים כבר שכחו לאהוב את הקרובים אליהם ביותר ולכן כבר אין בי צורך".

וכך כבה נר האהבה.

לפתע נכנס לחדר ילד קטן וראה ששלושה מתוך ארבעת הנרות כבו. "למה אינכם בוערים?" הוא שאל, "אתם אמורים להמשיך להאיר עד הסוף". ואז הנר הרביעי אמר: "אל תפחד ילדי היקר, אני נר התקווה. כל עוד אני בוער, תמיד אפשר להדליק בעזרתי את הנרות האחרים." הילד לקח בשמחה את נר התקווה, והצית מחדש את השלום, האמונה והאהבה.

לא משנה איזה משלוש הנרות בוער בליבכם בעוצמה הרבה ביותר, אף פעם אל תיתנו לנר התקווה לדעוך. עם קצת תקווה, כל אחד מאתנו יכול לחיות חיים

של שלום, אמונה ואהבה. ♥

